

der i andre Lande som f. Eks. Tyskland, af Staten meget betydelige Summer paa denne vigtige Sag.

Der er noget nedværdigende for Lærerstandens i, at man nu i Efteraarstiden kan læse Avertissementer ovre fra Vestjylland, hvori Sogneraadene bekendtgøre, at de den og den Dag i den og den Kro leje Lærere, hvor altsaa lysthavende kunne indfinde sig og lade sig bese og leje som Lærere ved en Vinterskole i et Halvaar, og at man derfor byder en Lærer et Beløb af op til 300 Kr. Saa siger man ganske vist, at Kosten kan man faa meget billigt hos Omegnens Beboere. Jeg har set en Mand, som forsvarede denne Institution med at leje Lærere ved at sige: „De maa huske paa, at de Kvalifikationer, vi kræve, ere meget smaa, vi tage Folk som Lærere, der aldrig have kostet en Øre paa deres Uddannelse.“ Men skulde det nu egentlig være Maalet, naar der skal skaffes Lærere til vor Folkeskole, at faa Folk, som aldrig have kostet en Øre paa deres Uddannelse? Ja, dette Argument er virkelig brugt som Forsvar for de vestjydske Sogneraads Fremgangsmaade. Nu er det jo meget muligt, at man ovre paa disse Egne vanskeligt kan gøre større Tilbud til Lærere, at man maaske har meget vanskeligt ved at skaffe Penge. Men saa vilde det være naturligt, at man gik den Vej, som det ærede Medlem for Nørresundby (Jensen-Sønderup) antydede i sit Foredrag, at de Tilskud, som Staten yder til Hjælp til Kommuner, der virkelig ere trængende og virkelig have Lyst til at forbedre deres Skolevæsen, bleve satte saaledes op, at de kunde faa Lærerkrafter, som kunde udføre det Arbejde, Skolerne maatte kræve af dem.

Som sagt, jeg tillader mig at stille dette Spørgsmaal til den højtærede Minister og afventer hans Svar: Hvad agter den ærede Minister at gøre i den nærmeste Tid dels med Hensyn til vore Folkeskoler og dels med Hensyn til en bedre Uddannelse af vore Lærere?

Krabbe: Den Forhandling, som har været ført her i Tinget om Finanslovsforslaget, bekræfter, at det er opnaaet, som var tilsigtet, nemlig at den politiske Forhandling skulde være absorberet ved Adressebehandlingen, og Finanslovens Behandling holde sig mere til Sagerne.

Naar jeg nu vil sige et Par Ord ved Finanslovens første Behandling, ville de mindre gælde selve Finanslovsforslaget end

nogle Enkeltheder ved Administrationen og Lovgivningen. Det foreliggende Finanslovsforslag giver i sin Helhed ikke Anledning til megen Kritik, og hvad dets Enkeltheder angaar, vil det være rimeligt, at de, som faa med dem at gøre i Finansudvalget, gennemgaa disse, og at vi andre hovedsagelig afvente Finansudvalgets Betænkning. De Bemærkninger, jeg vil gøre vedrørende Lovgivningen og Administrationen, knytte sig dog tildels til Finanslovsforslaget. Den første knytter sig til de militære Udgifter. At vi med Hensyn til disse ville holde os til den stiltiende vedtagne Resignation ikke at kræve nogen væsentlig Nedsættelse af deres Totalbeløb, saa længe Forsvarskommissionen ikke har givet os et Grundlag for Overvejelsen af den endelige Ordning, anser jeg for en Selvfølge. Men hvad enten vi have store eller smaa Udgifter til Militærvæsenet, er det af Vigtighed, at det, som vi anvende baade af Pengemidler og af Menneskekrafter dertil, anvendes saa godt og saa militært alvorligt, som man under en hvilken som helst Ordning vil kræve og bør kræve, men dette Krav, forekommer det mig, er ikke sket Fyldest saaledes, at det kan siges at være hævet over al Dadel. I den senere Tid er der af den nuværende Administration foretaget en Række Handlinger, som uden Tvivl svække vor Hærs Styrke. Det er den store Række af Fremmelser i Forbindelse med en usædvanlig stor Række af Forbigaaelser, jeg siger til. Det er noget, som ogsaa andre ærede Medlemmer vistnok ville være velbenedte med, at det i Hæren selv vækker meget stor Betænkelighed. Man er i Uro med Hensyn til de Virkninger, som det, der er sket, vil have for Hæren. At den Myndighed, som Administrationen har til at forfremme udenfor Ordenen, bruges i visse enkelte udsøgte Tilfælde, er der ingen, der har Indvendinger imod. Men naar det foretages i større Maalestok og navnlig saaledes, at der fra Hæren selv lyder Røster om, at det ikke er Hærens Tarv, som derved haves for Øje, men at det er ikke-militære Indflydelser, som gøre sig gældende, — Indflydelser, som man ikke nærmere kan bestemme —, saa bliver Sagen meget betænkelig, og ved en Forhandling som denne er det rigtigt, at disse Betænkeligheder komme til Orde, og at denne meget alvorlige Anke bliver fremført. Man maa erindre, hvad det er, der foregaar ved Forbigaaelser. Der foregaar det, at for hver Mand, der bliver forbigaaet, mister Hæren en halv Mands Kraft.